

Μικρός ὄνος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράκι.

γαιδουρο - κοιν. γαιδ'ρον - βόρ. ἰδιώμ.

Θέμα τοῦ οὐς. γαιδούρι.

Δι' αὐτοῦ ὡς πρώτου συνθετικοῦ σχηματίζονται **Α)** Ὁνόματα **1)** Ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀντικειμενικῶν συνθέτων, οἶον: γαιδουρογαιτρός, γαιδουροδέτης, γαιδουροκλέφτης, γαιδουροκράχτης, γαιδουρολάτης κττ. **2)** Ὁνόματα δηλοῦντα τὸν ἀνήκοντα εἰς ὄνον, οἶον: γαιδουρόμαντρα, γαιδουρόσταβλος κττ. ἢ τὸν προερχόμενον ἀπὸ ὄνον, οἶον: γαιδουρόγαλα ἢ γαιδουρόγαλο, γαιδουροκαβαλλίνα, γαιδουροκαυκάλα, γαιδουροκοπριά, γαιδουρομασίλλα, γαιδουρομασελλάρα, γαιδουρόπετσο, γαιδουρόποδο, γαιδουροπροβιά, γαιδουροσάμαρο, γαιδουροτόμαρο, γαιδουρότριχα κττ. **3)** Τὸν μέγαν, οἶον: γαιδουροελαῖα, γαιδουρόκασσα, γαιδουροκοράκι, γαιδουροσκελίδα, γαιδουροσκελιδάρα, γαιδουροσκελιδούκλα, γαιδουρόφωκτα. **β)** Τὸν ἐμφανιζόμενον ἐν ὑπερβολῇ ἢ ἐν βαθμῷ ὑπερτάτῳ, οἶον: γαιδουρόβηχας, γαιδουρόθερμη, γαιδουροκαλόκαιρο, γαιδουρόκρηνο, γαιδουρομαῖστρος, γαιδουροφωνάρα κττ. **4)** Τὸν ὁμοιάζοντα κατὰ τι πρὸς ὄνον, οἶον: γαιδουρολαίμης, γαιδουρομούρης, γαιδουρομούτρης, γαιδουρομούτσουρος, γαιδουροπόδης, γαιδουροπρόσωπος κττ. **5)** Τὸν ἔχοντα ἡθικὴν ὁμοιότητα πρὸς ὄνον, δηλ. τὸν ἀγενῆ, βάνανσον, χυδαῖον κττ., οἶον: γαιδουράνθρωπος, γαιδουρογυναῖκα, γαιδουροκόριτσο, γαιδουρόπαιδο κττ.

Β) Ρήματα **1)** Ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀντικειμενικῶν συνθέτων, οἶον: γαιδουρογυρεύω, γαιδουροδένω, γαιδουροζήτω, γαιδουροκνηγῶ, γαιδουροσαμαρώνω, γαιδουροφυλάω κττ. **2)** Ρήματα σημαίνοντα μίμησιν, οἶον: γαιδουροβαστῶ, γαιδουροφέρνω κττ.

γαιδουροάγγισμα τό, ἀμάρτ. γαιδουροέγγισμα

Ἀθῆν. Πειρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ ἄγγισμα.

Ἐκζεμα βαρείας μορφῆς.

γαιδουροαπόπλυμα τό, Πελοπ. (Βασαρ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ ἀπόπλυμα.

Τὸ νερὸ ποῦ μένει, ἀφοῦ πῖνῃ ὁ ὄνος.

γαιδουροβαστῶ ἀμάρτ. ἄδουροβαστῶ Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. βαστῶ.

Οἶονεἰ ἔλκω τὸ γένος ἐξ ὄνου, βαστῶ ἐξ ὄνου (πβ. βαστῶ **Β 9**), ἥτοι φέρομαι ἀγενῶς, ἀπρεπῶς, ἀγροίκως. Συνών. γαιδουρεύω, γαιδουρίζω **1**, γαιδουροφέρνω.

γαιδουρόβηχας ὁ, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βῆχας.

1) Βῆξ ἰσχυρὸς καὶ διαρκὴς σύννηθ. Συνών. βήχα-
ρος. **2)** Ἡ νόσος κοκκίτης Θήρ.—Λεξ. Περιδ.

γαιδουροβλέπης ὁ, ἀμάρτ. γαυροβλέπης Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. βλέπω.

Ὁ ἐπιβλέπων, ὁ ἐπιτηρῶν τὸν ὄνον: Γνωμ. Παρὰ γαυροβλέπης κάλλιο γαυροδέτης (προτιμότερον νὰ ἔχη τις τὸν ὄνον του δεμένον διὰ νὰ μὴ τὸν χάσῃ παρὰ λυμένον καὶ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ καὶ γενικῶς νὰ εἶναι τις προνοητικὸς πρὸς ἀποφυγὴν ἐνοχλήσεων καὶ ταλαιπωριῶν). Πβ. γαιδουροδέτης.

γαιδουρόβολο τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *γαιδουρόβολος, ὁ ἐκ τοῦ οὐς. γαι-
δούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλος. Πβ. καὶ
γυναικόβολο αὐτόθι.

Πλήθος ὄνων: Κάβοσο γαιδουρόβολο πάει πέρα.

γαιδουροβόρδιν τό, ἀμάρτ. γαυροβόρτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδουρόβόρδως.

Μικρὸς γαιδουρόβόρδως, ὁ ἰδ.

γαιδουρόβόρδως ὁ, Κύπρ. γαυρόβόρτως Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βόρδως.

Ἡμίονος γεννηθεὶς ἐκ θηλείας ὄνου. Συνών. γαι-
δουρόμουλα.

γαιδουροβοσκός ὁ, Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βοσκός.

Βοσκός ὄνων.

γαιδουροβουνιά ἡ, πολλαχ. γαιδουρουβ'νιά Στε-
ρελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βουνιά.

1) Ἡ κόπρος τοῦ ὄνου ἐνθ' ἄν.: Γυρίζει 'ς τὰ περι-
βόλγα καὶ μαζεύει γαιδουροβουνιές Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. γαιδουροκαβαλλίνα. **2)** Μετων. γυνή δυσειδῆς
Πελοπ. (Μάν.): Μνιά γαιδουροβουνιά πήρε, δὲν ἀξίζει τί-
ποτα ἢ γυναῖκα του.

γαιδουρογάιδαρος ὁ, Ἀθῆν. κ. ἄ. γαδαρογάδα-
ρος Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γάιδαρος. Διὰ τὴν σύν-
θεσιν πβ. καὶ μουλαρομούλαρος.

Ὁ ἐν μεγάλῳ βαθμῷ ἀγενῆς καὶ ἀγροῖκος ἄνθρωπος.

γαιδουρόγαλα τό, σύννηθ. γαιδ'ρόγαλα βόρ. ἰδιώμ.
γαιδουρόγαλο πολλαχ. γαιδ'ρόγαλον πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γάλα.

Τὸ γάλα τῆς ὄνου. Συνών. γομαρογάλο.

γαιδουρογαλατσίτα ἡ, Πελοπ. (Κόκκιν. Λογγ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γαλατσίτα, δι' ὃ ἰδ. γα-
λατσίδα.

Εἶδος ἀμανίτου. Συνών. γαιδουρογαλατσίτι.

γαιδουρογαλατσίτι τό, Πελοπ. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαυρογαλατσίτα.

Γαιδουρογαλατσίτα, ὁ ἰδ.

γαιδουρογενεῖα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γενεῖα.

Οἰκογένεια εὐτελής, χυδαία ἢ γένος εὐτελές καὶ πρόσ-
τυχον. Συνών. γαιδουρόσογο, παλαιόσογο.

γαιδουρογεννημένος ἐπίθ. σύννηθ. γαυρογεννη-
μένος ΣΖαμπέλ. Δημοτ. Ἄσμ. 667.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ.
τοῦ ρ. γεννῶ. Τὸ γαυρογεννημένος διὰ τὸ γάι-
δαρος.

Ὁ καταγόμενος ἀπὸ γένος πρόστυχον καὶ χυδαῖον
σύννηθ.: Ἄσμ.

Γιουσοῦφ Ἀράπη μασκαρᾶ, γαυρογεννημένε,
σὰν ἦταν κλέφτης δυνατοί, τί πάγαινες κοντά τους;
ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἄν.

γαιδουρογαιτρός ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γαιτρός.

Ἰατρός ὄνων. Πβ. ἀλογογαιτρός.

γαιδουρογουστέρα ἡ, Πελοπ. (Λακων. Καλάμ.

Μεσσ. Πυλ.) κ. ἄ. γαυροκουστέρα Πελοπ. (Μεσσ.)

γαυρογουστέρα Στερελλ. γαιδ'ρουγκουστέρα Στερελλ.

(Αἰτωλ.) γαυρογουστέρα Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) γαυδου-

ρογουζέρα Κωνπλ. γαδουροκουστέρα Στερελλ. (Παρνασσ.) γαιδουρογούδετρας Πελοπν. (Παππούλ.) γαδουροκουστέρα Στερελλ. (Παρνασσ.) γαδουρογκούδετρας Πελοπν. (Περιθώρ.) γαδουρογούδετρος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Χατζ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ γουστέρα.

Εἶδος μεγάλης κίτρινης σαύρας, συνών. κίτρινογούστέρα, πρασίνης ἐν Αἰτωλίας.

γαιδουρογύρεμα, ἡ, Ἀθῆν. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Ἀργ. Βασαρ. Γελίν. Τρίκκ.) κ. ἄ. γαιδαρογύρεμα Λεξ. Δημητρ. (λ. γαιδουρόδεμα) γαδαρογύριμα Λέσβ. γαροῦρεμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουρογυρεύω.

Ἀναζητήσις ὄνου διαφυγόντος ἢ ἀπολεσθέντος ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουρόδεμα παρὰ γαιδουρογύρεμα (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουρογυρεύω) Ἀθῆν. Ἀργ. Βασαρ. Γελίν. Σμύρν. Τρίκκ. κ. ἄ. Κάλλιο γαδαρόκουβους παρὰ γαδαρογύριμα (συνών. τῇ προηγουμένη) Λέσβ.

γαιδουρογυρεύω Αἰγιν. Ἡπ. (Κόνιτσ.) Κεφαλλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. γαιδ'ρουγ'ρεύου Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. γαιδαρουγ'ρεύου Μακεδ. (Βέρ.) γαδαρογυρεύω Σίφν. Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. γυρεύω.

Ἀναζητῶ διαφυγόντα ἢ ἀπολεσθέντα ὄνον ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουρόδεμα παρὰ γαιδουρογύρεμα (ἔσο προνοητικὸς διὰ τὴν ἀποφύγης ταλαιπωρίας ὡς ὁ ἀμελῶν νὰ προσδέσῃ που τὸν ὄνον του καὶ ὕστερον ταλαιπωρούμενος εἰς τὴν ἀνέυρεσίν του) Αἰγιν. Κεφαλλ. Πάρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γαιδουροζητῶ, γαιδουροκνηγῶ.

γαιδουρογυρίζω Ἀνδρ. Ἰων. (Κρήν.) γαδουρογυρίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) γαδαρουγ'ρίζου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

1) Περιφέρω τινὰ ἐνοχον ἐπὶ ὄνου πρὸς διαπόμευσιν Ἀνδρ. Σάμ. Συνών. γαιδουροκαθίζω 1. 2) Ἐμπαίζω, περιπαίζω Ἰων. (Κρήν.) 3) Ὑβρίζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Ἀν τὸνε βροῦ, θὰ τὸνε γαδουρογυρίσου.

γαιδουρογύρισμα τό, Σκῦρ. — Λεξ. Δημητρ. γαδουρογύρισμα Σάμ. γαδαρογύρισμα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουρογυρίζω.

1) Ἡ ἐπὶ ὄνου περιφορά τινος ἐνόχου πρὸς διαπόμευσιν ἐνθ' ἄν. Συνών. γαιδουροκάθισμα. 2) Ἐξυβρισις γινομένη δημοσίᾳ Λεξ. Δημητρ.

γαιδουρόδεμα τό, Ἀθῆν. Ζάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀργ. Ἀνδρίτσ. Ἀρχαδ. Βασαρ. Γελίν. Γύθ. Δημητσάν. Κυνοῦρ. Πάτρ. Πύργ. Τρίκκ.) κ. ἄ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουροδένω.

Τὸ δέσιμον ὄνου: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουρόδεμα παρὰ γαιδουρογύρεμα (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουρογυρεύω). Συνών. γαιδουροδέσιμο.

γαιδουροδένω Αἰγιν. Ἀνδρ. Ἡπ. (Κόνιτσ.) Κεφαλλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. γαιδ'ρουδένου Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) γαιδαρουδένου Μακεδ. (Βέρ.) γαδαροδένω Σίφν. Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. δένω.

1) Προσδένω που τὸν ὄνον ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουρόδεμα παρὰ γαιδουρογύρεμα (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαι-

δουρογυρεύω) Αἰγιν. Κεφαλλ. Πάρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. 2) Τακτοποιῶ, ἐξασφαλίζω τὴν ὑπόθεσίν μου Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Συνών. φρ. δένω τὸ γάιδαρό μου.

γαιδουροδέσιμο τό, Κεφαλλ. Στερελλ. (Θῆβ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. γαροέσιμον Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουροδένω.

Γαιδουρόδεμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουροδέσιμο παρὰ γαιδουροχέσιμο (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουρογυρεύω) Θῆβ. Παρὰ γαροῦρεμα καλλιὰ γαροέσιμον Κάρπ.

γαιδουροδέτης ὁ, ἀμάρτ. γαουροδέτης Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουροδένω.

Ὁ προσδένων που τὸν ὄνον: Γνωμ. Παρὰ γαουροβλέπης κάλλιο γαουροδέτης (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουροβλέπης).

γαιδουροδοντάρα ἡ, ἀμάρτ. γαδαροδοντάρα Κῶς γαρογοντάρα Κῶς ἄδουροδοδάρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ δοντάρα.

Μέγα δόντι ὄνου. Συνών. γαιδουροδοντούκλα.

γαιδουροδόντης ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) ἄδουροδόδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. γαιδουροδόντα Πελοπν. (Μάν.) γαιδ'ρουδόντα Εὐβ. (Ἀκρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ δόντι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης.

Ὁ ἔχων δόντια ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ ὄνου, δηλ. μεγάλα.

γαιδουρόδοντο τό, Πελοπν. (Μάν.) γαδαρόδοντο Κῶς γαροόγοντο Κῶς ἄδουροδόδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ δόντι.

Δόντι ὄνου.

γαιδουροδοντούκλα ἡ, ἀμάρτ. ἄδουροδοτούκλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδουρόδοντο διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούκλα.

Γαιδουροδοντάρα, ὁ ἰδ.

γαιδουροελαία ἡ, Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. γαιδουρολαία Βιθυν. Κέρκ. Κρήτ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. γαδαρουλαία Θράκ. γαροελαία Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἐλαία.

1) Εἶδος εὐμεγέθους ἐλαίας ἐνθ' ἄν. β) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν εἰρημένον καρπὸν ἐνθ' ἄν. 2) Μικρὰ ἐλαία ἀγριελαίας Θράκ.

γαιδουροέμποδο τό, ἀμάρτ. γαιδουροέδοδο Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἔμποδο.

Τὸ ἶχνος ποδὸς ὄνου.

γαιδουροζέστη πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ζέστη.

1) Μεγάλῃ ζέστη, ὑπερβολικὸς καύσων. Συνών. γαιδουρόκαψα. 2) Γαιδουροκαλόκαιρο, ὁ ἰδ.

γαιδουροζεύγαρο τό, ἀμάρτ. γαδοροζόβγαρο Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ζευγάρι.

Ζεῦγος ἀροτήρων ὄνων.

γαιδουροζητῶ ἰδ. γαιδουρο - Β 1.

γαιδουρόθερμη ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ θέρμη.

Θέρμη δυνατή, πυρετὸς ἰσχυρός.

